

μετέωρος

μετέωρος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. μετέωρος], μετέωρος· που είναι αμφιταλαντευόμενος, ο αναποφάσιτος: «τον κοιτούσε μετέωρος και δεν ήξερε τι να αποφασίσει»·

- είμαι μετέωρος, **α.** δεν μπορώ να πάρω μια απόφαση, είμαι αναποφάσιτος, αμφιταλαντεύομαι: «δεν ξέρω ακόμα τι θα κάνω μ' αυτή τη δουλειά, γιατί είμαι ακόμη μετέωρος». **β.** δεν έχω από κανέναν και από πουθενά βοήθεια ή άλλη υποστήριξη: «ξεκίνησα μοναχός απ' το χωριό μου και για ένα μεγάλο διάστημα ήμουν μετέωρος μέσα σ' αυτή την άγνωστη πόλη»·

- μ' άφησε μετέωρο, απέσυρε ξαφνικά τη βοήθεια, την υποστήριξη ή την εμπιστοσύνη που μου έδειχνε, πράγμα που μου δημιούργησε πολύ σοβαρό πρόβλημα, μεγάλη ανασφάλεια: «μέχρι την τελευταία στιγμή με υποστήριζε, αλλά, ξαφνικά, άλλαξε τακτική και μ' άφησε μετέωρο»·

- μένω μετέωρος, βλ. φρ. είμαι μετέωρος.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας